

Bc. Gabriela Homoláčová:

Muzeum Pražského urbanismu, Těšnov

[posudek diplomního projektu]

Muzeum pražského urbanismu je jedním z dlouhodobých projektů Muzea hlavního města Prahy. Těšnov a obecně místo křížení Severojižní magistrály s ulicemi Na Poříčí – Sokolovská je místo už dlouhá desetiletí slibované „Městskému muzeu Pražskému“. Tu pro muzeum archeologie, tu pro obecné rozšíření žalostně malých prostor hlavní budovy i pro jiné aktivity tohoto našeho nejdůležitějšího regionálního muzea. Většinou ale končí veškerá aktivita jen a jen u slibů. (aféru se Slovanskou epopejí ani nechci komentovat).

A tak pro Muzeum alespoň vrstvíme školní projekty... Už od dob profesora Štursy.

Pokusili jsme se o prozkoumání možnosti zastavění užšího z pozemků, přímo naproti hlavní muzejní budově. Zadání s architektonickou tématikou expozice se pro diplomní projekt na Fakultě architektury zdálo jako ideální. Studentky nejen, že mají navrhnout jasně čitelnou budovu, ale i obsah a provoz jim bude zcela srozumitelný... Rozbor fungování muzea, exkurse a diskuse v diplomním semináři byly slibné. Jak se ale ukázalo, někdy ani to nestačí.

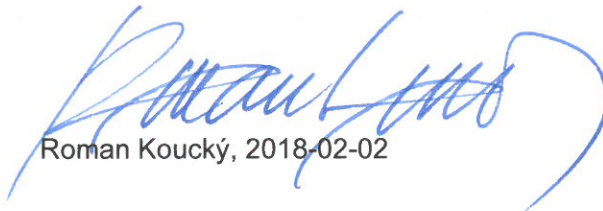
Z původních pěti nás dnes čekají čtyři projekty. Jsou různé, i když jsou si v něčem podobné. Společná je nejistota všech návrhů a jistá neschopnost uchopit tak jednoznačné a „vítězné“ zadání.

Tolik úvodem.

Gabriela Homoláčová byla po celou dobu zpracování diplomního projektu napřed. První měla celkové výkresy, první definovala celkový objem stavby a jako první začala zobrazovat interiér i exteriér. Naznačila jasný princip muzea s jednou stěnou, ve které jsou veškeré místnosti příslušenství a vertikální komunikace. Podél této stěny se zvedá rampa vždy do dalšího podlaží. Navrhla kontinuální prostor, ve kterém se vše odehrává. I kanceláře, byť ty jsou odděleny a provoz muzea je „obchází“ a rampa se ztrácí. Přednášková místnost k velké škodě celku „trochu vyšla“ a rozhodně není tou nejkrásnější místností muzea. Přesto je patro s přednáškovou místností, učebnami a kavárnou monumentální, i když trochu odtržené. Otázkou zůstává, zda nad takovým patrem ještě potřebuji vyhlídku a další „doplňkovou“ výstavu. V tomto případě asi platí, že méně by bylo více.

Fasáda vyšla z vnitřku budovy. Její „přizpůsobení se“ staré budově muzea působí, bohužel, příliš prvoplánově. Stejná barva (navíc typicky „památkářská“) rozhodně není přesvědčivá. Zde se projevuje ta nejistota, o které jsem mluvil v úvodu. Nutno však přiznat, že návrh Gabriely Homoláčové se jeví jako nejpropracovanější.

Doporučuji přijmout projekt Gabriely Homoláčové k obhajobě a navrhuji ohodnotit známkou C.



Roman Koucký, 2018-02-02